เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๔ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๔๖

ตรวจสอบจิตใจตัวเอง

เมื่อวันที่ ๒๓ ทองคำได้ ๑ กิโล ๔๓ บาท ๕ สตางค์ ดอลลาร์ได้ ๘๗๙ ดอลล์ ทองคำและดอลลาร์ที่ได้เพิ่มหลังมอบเข้าคลังหลวงคราวที่แล้วนี้ ได้ทองคำ ๗๖๒ กิโล ๔๑ บาท ๖ สตางค์ ยังขาดอยู่อีก ๒๖๗ กิโลครึ่ง จะครบจำนวน ๑,๐๓๐ ตัน แล้วที่จะมอบในครั้งต่อไปนี้ ๑,๐๓๐ ตัน ดอลลาร์ได้ ๒๕๔,๑๔๓ ดอลล์ ที่ได้หลังจากมอบแล้ว รวมทองคำที่ได้แล้วทั้งหมด ได้ ๘,๔๘๗ กิโลครึ่ง ยังขาดอยู่อีก ๑,๕๑๒ กิโลครึ่งจะครบจำนวน ๑๐ ตัน ดอลลาร์ที่ได้แล้วทั้งหมด ๘,๕๕๔,๑๔๓ ดอลล์ ยังขาดอยู่อีก ๑,๔๔๕,๘๕๗ ดอลล์ จะครบจำนวน ๑๐ ล้านดอลล์

สำหรับดอลลาร์เราไม่ค่อยวิตกกังวลกับมันอะไรนัก สำหรับทองคำนี้หนักมาตลอด รู้สึกมันกดมันถ่วงอยู่ตลอด ทองคำที่ได้เพิ่มหลังจากมอบแล้ว ๗๖๒ กิโล ๔๑ บาท ๖ สตางค์ เราจะเอาให้ได้ ๑,๐๓๐ กิโล ขาดไม่ได้เลย นี่จะขึ้นเวที ๑,๐๓๐ กิโลที่จะมอบครั้งต่อไป เราลงไปกรุงเทพฯ นี่ ที่ว่าไปคราวนี้หมุนติ้วเลยเชียว ไปกรุงเทพฯคราวนี้ไม่ได้เบานะเรา หนักมากทีเดียว หนักเพื่ออุ้มชาติศาสนาซึ่งเป็นของมีคุณค่ามาก ซึ่งหนักมากก็ยอมรับตลอดมาเรา หนักก็ทนเอา ทนเพื่อชาติ เพื่อศาสนาของเรา ไม่ทนไม่ได้จมได้

(แม่ชีและศิษย์จากวัดหินหมากเป้งมากราบถวายทองคำหลวงตา) ให้พยุงกันมา พยุงกันมาวัดมาวา พยุงเข้าหาศีลหาธรรมพยุงกันเถอะ ไอ้พวกนี้พวกที่ถูกพยุงตลอดเวลาอยู่ลับ ๆ ไม่รู้ นี่เห็นกันอย่างเปิดเผยว่าผู้นี้ได้พยุงเข้ามาวัด ไอ้พวกนี้ได้พยุงไล่เข้าทางจงกรมมันก็ไม่เข้า มีแต่พวกพยุงทั้งนั้น เข้าใจไหมล่ะ พวกนี้พวกพยุง พยุงเข้าทางจงกรมคือมันอ่อนเปียกไม่อยากภาวนา ลูกศิษย์หลวงตาบัวมีแต่พวกพยุง มันไม่เป็นท่าเป็นทางอะไร อันนี้เฒ่าแก่แล้วพยุงเหมาะสม ไอ้หนุ่ม ๆ สาว ๆ พยุงมันดูไม่ได้นะ

เคยได้ยินไหมล่ะนายกฯ (นายกเทศมนตรี) คำพูดอย่างนี้เคยได้ยินไหมล่ะ ไม่เคยก็ฟังให้เป็นข้อคิด พูดอย่างนี้ให้เป็นข้อคิดสะดุดใจเพื่อจะฟิตตัวขึ้นให้มันแข็งกว่านี้ โตแล้วให้หยุดการพยุง ว่างั้นนะ อันนี้ยิ่งพยุงมากเข้า ๆ ทุกวัน เอ๊อ มันยังไงกัน มาจากทางไหน ๆ กันบ้างล่ะ (แม่ชีน้อย อยู่วัดหินหมากเป้ง) อันนี้แก่ด้วยอายุสังขารค่อยยังชั่ว ไอ้แก่ด้วยความขี้เกียจขี้ค้านภาวนาซี มันไม่เป็นท่า นี้จึงบอกว่าพยุง อายุเท่าไรล่ะนี่ (๙๒ ค่ะ) สมควร ๆ เรายอมรับ เรายอมรับเราสู้ไม่ได้ ยอมรับนะ

เห็นพยุงอย่างนี้นะ เราก็เห็นเวลามีกำลัง มันมีกำลังมันก็รู้ชัดธาตุขันธ์มีกำลัง เวลาหมดกำลังก็เป็นอย่างนี้ เราหมดกำลังก็เป็นอย่างนั้น เวลามีกำลังมันจนได้เป็นข้อคิด เลยไม่ลืมนะ อายุ ๒๒-๒๓ นี่กำลังพุ่ง ๆ เลย กำลังทางธาตุทางขันธ์ ยกภูเขาทั้งลูกเหมือนว่าจะไม่พอยก เอามาห้าลูกมันยังจะยกได้เวลามันมีกำลัง ตอนอายุ ๒๒-๒๓ เด่นในจุดนั้น จากนั้นมาก็เรื่อย ๆ แล้วทีนี้ก็ธรรมดา ต่อจากนั้นก็ลง ที่จำได้ชัดก็คือไปอยู่โคราช อายุ ๒๒-๒๓ มันกำลัง ฉันจังหันไม่รู้จักอิ่ม ท้องเต็มแล้วมันยังจะคว้าเอาย่ามมาสะพายทางนี้ใส่ในย่ามนี้แทน เข้าใจไหม

เดินไป ๆ ก็เติมน้ำมันเรื่อย เติมน้ำมันเรื่อย เดินเรื่อย เติมน้ำมันเรื่อย คือมันไม่พอธาตุขันธ์เวลามันมีกำลัง ทุกสิ่งทุกอย่างมันดูดมันดื่มไปหมดเลย กำลังของมันมันดีดอยู่ภายในก็รู้ นี่ตอนได้ทรมานกันอยู่ ธาตุขันธ์มันเป็นพลังอันหนึ่งของมันจนให้รู้ได้ชัด ถึงขนาดได้นำมาคิดเรื่องของเจ้าของ กำลังมันขึ้น ทีนี้เวลามันลงเอามาเทียบกัน ก็ธาตุขันธ์อันเดียวกัน สังขารร่างกายอันเดียวกัน มันขึ้นมาเป็นอย่างงั้น เวลามันลงก็เป็นอย่างนี้ มันเห็นได้อย่างชัดเจน

ธาตุขันธ์ของเรา เวลาของเราที่จะทำประโยชน์ให้โลก ให้ตัวเองนี้มันหดเข้าทุกอย่าง แล้วคราวนี้พากันทราบเอาไว้ทุกคน เราจะต้องเร่งกำลังของเราเพื่อชาติ ศาสนาของเราให้หนาแน่นมั่นคงขึ้นไป เราต้องเร่งกำลังของเรา อ่อนไม่ได้นะ ใคร ๆ มาก็มีแต่พยุงมาเห็นไหมล่ะ **ใครมาก็มีแต่พยุงมาช่วยชาติ** เข้าใจเหรอ คนกำลังจะตายมันจะพยุงได้ยังไง มาคนเดียวก็พยุงกันมาตั้งสี่ห้าคน คนในประเทศไทยเรานี้ ๖๒ ล้านคนจะเอาคนที่ไหนมาพยุง คนหนึ่งพยุงกันสามคนสี่คน ๖๒ ล้านคนต่อสี่คนห้าคน คนหนึ่งสี่คนห้าคนพยุงกัน แล้วเมืองไทยเรามันขึ้นได้เหรอ ก็มีแต่คนพยุงทั่วเมืองไทย พิจารณาดู **กำลังไม่มี ๆ นี่ต้องพยุงกัน แทนที่จะพยุงชาติบ้านเมืองกลับมาพยุงตัวเอง มันใช้ไม่ได้นะ ให้พากันพิจารณา**

เอ้าว่ามาเร็ว ๆ จะพูดอะไรนี่ ว่าให้เสร็จให้สิ้น พอพูดเรื่องอะไรแล้วมีอะไรสวนขึ้นมาไม่ได้นะนี่ ขาดวรรคขาดตอนไปเลย เออวางตรงนั้นเลย ตกลงกันด้วยน้ำใจบริสุทธิ์ทุกอย่าง ๆ แล้วเป็นอันว่าบริสุทธิ์ ฟัง แม่ชีพิมพา วัดหินหมากเป้ง ถวายทองคำ ๕ บาท ดอลลาร์ ๑๐๕ ดอลล์ เงินสด ๑๓,๐๐๐ บาท ทองคำเพิ่มอีก ๑ บาทเป็นกำไลทอง รวมทองคำ ๖ บาท เอ้าอนุโมทนาทั่วกัน (สาธุ) พอใจล่ะนะ นี่ละเฒ่าแก่ป่านนี้ยังมาพยุงชาติบ้านเมืองได้ พวกเรายังหนุ่มยังน้อยมัวแต่มาพยุงกันมันใช้ไม่ได้นะ นี่**เฒ่าแก่ขนาดนี้ยัง**

มาพยุงชาติบ้านเมืองได้วะ เรายังหนุ่มยังน้อยต้องต่างคนต่างพยุงชาติ อย่ามามัวแต่พยุงกัน อ่อนแอ ท้อแท้ เหลวไหล เออดีแล้ว

นี่กำลังจะเร่งเครื่องนะ เรากำลังเร่งเครื่องเพื่อชาติของเรา ขึ้นอยู่กับธาตุกับขันธ์ของเราด้วย เร่ง ไม่เร่งไม่ได้นะ จะมีแต่พยุงกันด้วยความท้อแท้อ่อนแอทั้งบ้านทั้งเมือง คน ๖๒ ล้านคน มีแต่มาพยุงกันแล้วบ้านเมืองจม เราต้องพยุงบ้านเมืองของเราด้วยความเข้มแข็งทุกคน ไม่เช่นนั้นจะเป็นไปไม่ได้ ทุกอย่างต้องดีดซิ ถึงคราวที่จะดีดต้องดีด เวลาอ่อนมันเป็นธรรมดาของมัน มันคอยที่จะอ่อนอยู่แล้ว ทีนี้เวลาดีดก็ต้องให้ดีด ไม่ดีดไม่ได้

ใครจะมารับผิดชอบชาติไทยของเรา นอกจากเราทั้งชาตินี้ต่างคนต่างรับผิดชอบช่วยพยุงกันทุกผู้ทุกคนเข้าไป มันค่อยหนาแน่น มันก็ขึ้นเองล่ะ ยกขึ้น ๆ คนนั้นยกคนนี้ยก กำลังวังชาคนละเล็กละน้อยรวมกันก็เป็นกำลังอันใหญ่หลวง สามารถยกชาติได้ไม่ต้องสงสัย ถ้ามีแต่คนอ่อนแอแล้วไม่ได้นะ เรายังสะดุดใจลืมเมื่อไร เมืองไทยจะจมให้เห็นต่อหน้าต่อตา มองดูหน้ากันไม่ทั่วถึง กี่ปีผ่านมานี้น่ะ เจ็บแล้วต้องเข็ด เจ็บแล้วไม่เข็ดไม่ได้ต้องเข็ด นี่เรียกว่าผู้รับผิดชอบตนเอง รักตนเอง รักชาติตนเอง ต้องเข็ดทุกอย่างอะไรที่จะเป็นภัย และอันใดเป็นภัยที่เห็นชัด ๆ กันอยู่นี้ ให้ทำความเข็ดหลาบแล้วฟื้นตัวขึ้นมา เพื่อแก้ไขเหตุการณ์อย่างนี้ให้หนาแน่นมั่นคงขึ้นไป อย่างนี้ถึงถูกต้องนะ อ่อนลงไปเราก็ยิ่งอ่อนก็จมไปเลยไม่มีเหลือนะ ให้พากันหนักแน่น

ทางโลกก็ต้องอาศัยอยู่ ทางใจก็ต้องอาศัย สองอย่างนี้เป็นคู่เคียงกันไป แต่หลักใหญ่คือใจ ใจนี้สำคัญมากทีเดียว ทุกสิ่งทุกอย่างนี้ขึ้นอยู่กับใจ ถ้าใจเป็นเจ้าของ ใจเป็นผู้มีอำนาจปกครองทุกสิ่งทุกอย่าง ถ้าใจเสียเสียอย่างเดียวเท่านั้นเสียไปหมด สิ่งใดถ้าถือกันว่ามีค่ามากค่าน้อยเมื่อคนหมดคุณค่าภายในจิตใจแล้วหมดไปตาม ๆ กันนะ ให้พากันคิดตรงนี้ให้ได้ เรามองดูตั้งแต่โลก เพราะโลกนี่เป็นเรื่องของกิเลส ธรรมเป็นเรื่องของใจ **ธรรมจะจ่อเข้าไปสู่ใจ บกพร่องขาดเขินอะไรแก้ไขตรงนี้ ๆ เมื่ออันนี้ดีแล้วมันจะดีดทุกสิ่งทุกอย่างให้ดีไปตาม ๆ กัน ถ้าจิตใจอ่อนแอท้อแท้ หรือจิตใจเสียเสียอย่างเดียว ทุกสิ่งทุกอย่างแม้จะมีค่ามีราคาตามความสมมุติ มันก็จมไปด้วยกันกับใจที่พาให้จมได้นะ ให้พากันจำอันนี้ให้ดี**

เรื่องใจเป็นเรื่องใหญ่โต พุทธศาสนาเราสอนลงถูกต้องแม่นยำที่สุด เอียงไปทางไหน เอนไปทางไหน ถูกต้องหมด คือพิจารณาแล้วถูกตามธรรมพระพุทธเจ้าหมด เช่น พุทธศาสนาสอนลงที่จิตใจก่อนอื่น ท่านขึ้นต้นเลยว่า **มโนปุพฺพงฺคมา ธมฺมา มโนเสฏฺฐา มโนมยา** สิ่งทั้งหลายทั่วโลกธาตุนี้มีใจเป็นใหญ่ นั่นฟังซิ มีใจเป็นประธาน สำเร็จแล้วด้วย

ใจ ดี ชั่ว ขึ้นอยู่กับใจเป็นผู้คิดผู้ผลิตขึ้นมา ท่านจึงต้องให้ดูจิตใจ ความเคลื่อนไหวของใจเป็นยังไง เคลื่อนไหวไปในทางดีทางชั่วประการใดบ้าง เราเป็นผู้รับผิดชอบหัวใจเราทุกคน

วิธีหรืออุบายพระพุทธเจ้าสอนแล้วนี่ ให้ดูใจ ตัวดิ้นตัวดีดที่สุดอยู่ที่ใจ สิ่งเหล่านั้นเขาไม่ดิ้น เอาไว้ที่ไหนเขาก็อยู่อย่างงั้น ตัวดิ้นที่สุดคือใจ ใจดิ้นไม่มีธรรมะ ใจดิ้นด้วยอำนาจของกิเลส ซึ่งเป็นข้าศึกมานมนานแล้วนี้มันดิ้นไม่หยุดนะ **ใจตัวนี้จะพาคนให้ล่มให้จมไม่มีสิ้นมีสุด ไม่มีต้นมีปลาย มันจะพาดิ้นอย่างนี้ตลอดเวลา ท่านจึงให้เอาธรรมส่องดูใจ** เมื่อส่องเข้าไปแล้วจะเห็นความดีดดิ้นของใจ มันดีดดิ้นเพราะเหตุผลกลไกอะไร มันก็รู้แหละพอส่องเข้าไป เมื่อดีดดิ้นเพราะความชั่ว เพราะความดี เราก็แก้ไขได้ เราส่งเสริมได้ ถ้าเป็นความชั่วแล้วรีบแก้ไขตนเอง เราไม่แก้ไม่มีใครแก้นะ เราจะปล่อยไป ปล่อยไปเลย เป็นเรื่องปล่อยตัวนะนั่น ปล่อยตัวให้กิเลสมันขยำต่างหาก ให้เราคิดอย่างนี้ การปล่อยตัวแบบนี้เป็นปล่อยตัวให้กิเลสเอาให้ล่มจม ให้เป็นความฉิบหายแก่ตนไม่มีที่สิ้นสุด จึงต้องพยายามแก้ไขดัดแปลงเรา

ยกตัวอย่างเช่นเมืองไทยของเราเอนเอียงจะล่มจะจมนี้ ต่างคนต่างแก้ไขทั่วประเทศไทย เวลานี้ค่อยฟื้นฟูขึ้นมาให้เห็นอย่างชัดๆ อย่างนี้ เพราะเราไม่ได้ทอดอาลัยตายอยากในชาติของเรา บกพร่องตรงไหน เอนเอียงตรงไหน เราพยายามตบทอบ(ปรองดอง) พยายามหนุนขึ้นมา ก็ค่อยดีขึ้นมาๆ

ทางศาสนานี่สำคัญมากอยู่ลึกๆ นะ ผลิตทางด้านจิตใจ ให้มีผลในทางที่ดีขึ้นมา ปัดสิ่งที่ชั่วออกไปจากใจ ใจเมื่อได้รับความดีงามแล้วจะมีพลังอันใหญ่โต เพื่อเป็นประโยชน์แก่ตนและส่วนรวม อย่างอื่นไม่มี พระพุทธเจ้าสอน สอนลงที่ใจ ให้ฝึกฝนอบรมจิตใจ ดูจิตใจตัวดีดตัวดิ้นทั้งวันทั้งคืนนี้ มันดีดไปทางไหนบ้าง เราเป็นผู้รับผิดชอบ เช่น เราไปเลี้ยงสัตว์อยู่ในท้องนา สัตว์ของเรามีกี่ตัวๆ นับแล้วก่อนที่จะปล่อยออกไป ปล่อยออกไปแล้วก็ต้องได้ดูแลรักษา สัตว์ตัวนี้มันจะเล็ดลอดออกไปทางไหน มันจะโดดไปขึ้นเขียงไหนเขาน่ะ ถ้าเจ้าของเผลอแล้วขโมยเขามาฉวยมับเอาไปขึ้นเขียง ถ้าเจ้าของระมัดระวังรักษาอยู่สัตว์ก็แคล้วคลาดปลอดภัย นำเข้าคอกได้อย่างสมบูรณ์พูนผล ปล่อยไปก็ด้วยความระมัดระวัง นำเข้ามาแล้วก็ได้รักษาแบบสัตว์อยู่ในคอก ออกนอกคอกไปก็ต้องได้รักษา

จิตใจของเราคิดเข้ามาวงภายในเจ้าของบกพร่องอะไรบ้าง นี่เรียกว่าอยู่ในคอก มันบกพร่องอะไรบ้าง ให้ครุ่นให้คิดให้ดีแล้วแก้ไข เวลาส่งออกทำหน้าที่การงาน ประพฤติตัวนี่ออกแล้วนะ ปล่อยสัตว์ออกไปเลี้ยง แล้วมันไปเพ่นๆ พ่านๆ ที่ไหน มันทำความเสียหายแก่ตนอย่างไรบ้าง ธรรมดามันต้องคิดในทางที่ชั่วแหละส่วนมาก ในทางที่ต่ำมากกว่าทางที่

ดี เราต้องตรวจดูสัตว์ของเรามันคิดออกไปอย่างไร กระแสของจิตคิดออกไป พยายามแก้ไขดัดแปลง แล้วส่วนรวมใหญ่ที่จะให้ดีขึ้น ดีวันดีคืน ส่วนรวมใหญ่เข้ามาตรวจตอนกลางคืน นี่หมายถึงกลางคืนก็ได้แก่ว่า กลางวันมันหมุนติ้วๆ กิเลสเอาไปถลุงทั้งวัน ดึงมาให้ได้กลางคืน สำรวมระวังจิตใจนั่งภาวนา ดูกระแสของจิตที่มันจะยิบๆ แย็บๆ ไปเรื่องใดงานได้ทำแล้วปล่อยมาแล้ว แต่จิตมันไม่ยอมปล่อยนะ มันไปเป็นอารมณ์กับสิ่งนั้น เป็นอารมณ์กับสิ่งนี้ ไม่ว่าความชั่ว ไม่ว่าธรรมดา

ธรรมดาหมายถึงการงานธรรมดา ไม่เป็นบุญเป็นบาป ทางความชั่วเป็นบาป เราก็ให้ตรวจ แล้วความคิดทางที่ดีเป็นบุญ ให้ตรวจดูหัวใจของตัวเองเวลาอยู่ในคอก เหมือนเราไล่สัตว์เข้าไปในคอก เข้าคอก ปิดประตูเรียบร้อยเสียด้วยสติด้วยปัญญารอบตัว แล้วทีนี้พินิจพิจารณานั่งภาวนาให้สงบใจ จิตที่สงบตัวเป็นยังไง เหมือนสัตว์ที่นอนอยู่ในคอกไม่ดีดไม่ดิ้น เขานอนสงบ เจ้าของก็สบาย เพราะรั้วกำแพงก็ดีแล้ว สติปัญญารักษาไว้เรียบร้อยแล้ว สัตว์ก็ปลอดภัย เจ้าของก็เย็นใจ ถ้าเจ้าของไม่ดีแล้ว ปล่อยสัตว์ไปเพ่นๆ พ่านๆ เข้ามาในคอกแล้วก็ไม่ผูกไม่มัด ถ้ามีสัตว์หลายตัวมันชนมันขวิดกันทุกสิ่งทุกอย่าง เจ้าของเกิดความเดือดร้อน

ตัวไหนคึก ตัวไหนคะนอง ตัวไหนเป็นอันธพาล ผูกมัดมันไว้ ให้สัตว์ตัวดีทั้งหลายเขาอยู่สบายๆ ตัวนี้จะไม่ได้รังแกทำลายเขา นี่จิตมันคิดเรื่องอะไร จิตตัวอันธพาลมันคิดเรื่องอะไรที่จะก่อความเสียหายแก่ตน แล้วหน้าที่การงานต่างๆ มันคิดแล้วมันค่อยไปทำนะ ถ้าคิดในทางที่ไม่ดีแล้ว มันก็ไปทำทางไม่ดี ให้สำรวมระวัง ดูกระแสของจิตในเวลาภาวนา มันของเล่นหรือการภาวนา เป็นการตรวจสอบจิตใจนะ ผู้เป็นพลังงานอันใหญ่โตก็คือตัวนี้เอง มหาเหตุก็คือตัวนี้เอง มหาผลก็เหมือนกัน เหตุดีก็ดี เหตุชั่วก็ชั่ว เหตุดีมากเหตุดีน้อย ผลชั่วมากชั่วน้อย ทุกข์มากทุกข์น้อย ขึ้นอยู่กับจิต ให้พิจารณากันตรงนี้นะ

นี่ละเรียกว่าเรารักษาสัตว์ เวลากลางคืนนั่งภาวนา ทำจิตให้สงบดูบ้างซี เกิดมานี้กี่ปีกี่เดือนแล้ว ใครเคยมีความสงบจิตใจได้อย่างไรบ้าง ที่ไม่เคยมีในโลก โลกเขาไม่เคยทำ แต่เราเป็นลูกชาวพุทธ ศาสดาของเราเป็นศาสดาองค์เอกสอนวิธีการที่เลิศเลอให้เราจากท่านที่เลิศเลอแล้ว แล้วเราได้มาพิจารณามาปฏิบัติอย่างไร นั่นละเรานำมาปฏิบัติ ดูจิตของเรา ทีแรกมันยังดูไม่ถนัดชัดเจน ให้เราใช้คำบริกรรมมัดมันไว้เสียก่อน แล้วค่อยตีในคอกเข้าใจไหม เรามัดมันไว้ในคอก มัดไว้ในหลักในต้นเสาดีๆ แล้วตีก็ได้ ทีนี้จิตมัดไว้แล้ว เอาสติจ่อเข้าไปนั้น มันจะดีดยังไงให้ดูกิริยา มันจะแย็บออกคิดเรื่องนั้นเรื่องนี้ สติจ่อดู เอาคำบริกรรม พุทโธ เป็นต้นเสา เป็นหลัก เอาสติมัดเอาไว้ ให้ดูอยู่นั้น

จิตเมื่อได้รับการอารักขาด้วยดีแล้ว จิตจะค่อยสงบตัวลงไป ความคิดทั้งหลายที่มันดีดมันดิ้นซึ่งพาให้เป็นฟืนเป็นไฟนั้นจะสงบตัวเข้ามา พอจิตสงบตัวเข้ามาสู่ธรรมคือความสงบ เพราะอำนาจแห่งสติธรรมเป็นเครื่องบังคับ และคำบริกรรมเป็นเครื่องบังคับ จิตจะสงบแน่ว นั่น เริ่มเห็นผลความสงบของจิตตามนิสัยของผู้ปฏิบัติทั้งหลายนี้ สงบเป็นอย่างเป็นชนิดไป สงบแปลกๆ พอสงบลงไปแล้วดีดออกไปไปรู้สิ่งต่างๆ นานา รู้แปลกๆ ต่างๆ ซึ่งเราไม่เคยรู้นั้นแหละ ตอนที่เราไม่ได้ภาวนามันไม่เคยรู้ ทีนี้พอภาวนาจิตสงบเข้าไป มันจะสอดจะรู้ต่างๆ นี่ก็เป็นนิสัยอันหนึ่ง สงบให้ดีจริงๆ ก็คือว่า สงบแล้วไม่ต้องยุ่งกับอะไร ให้เหลือแต่ความรู้อยู่นั่น นั่นละตรวจสอบจิตเจ้าของด้วยวิธีการที่เลิศเลอที่สุดแล้ว ไม่มีวิธีการใด ในสามแดนโลกธาตุนี่ไม่มีวิธีการใดจะเลิศเลอยิ่งกว่าวิธีการของพระพุทธเจ้า ที่ทรงบำเพ็ญได้ผลประโยชน์แล้วนำมาสอนสัตว์ ให้เป็นผลประโยชน์ตามกำลังความสามารถของตน

พระพุทธเจ้าฝึกจนกระทั่งได้เป็นศาสดาเอก ท่านผู้บำเพ็ญตามพระพุทธเจ้า เช่น สาวกทั้งหลายสำเร็จเป็นพระสาวกขึ้นมาด้วยวิธีการฝึกหัดจิตใจนี่แล ฝึกหัดอะไรไม่เลิศ ถ้าฝึกใจด้วยธรรมให้ถูกต้องตามศาสดาแล้วเลิศด้วยกัน หาที่ต้องติตัวเองไม่ได้เลย การฝึกจิตตัวเองให้สมบูรณ์เต็มที่แล้ว นี้เราไม่สมบูรณ์ก็ตาม ฝึกขอให้ได้มีความสงบกาลหนึ่งเวลาหนึ่งตั้งแต่ตื่นนอนมาเป็นไร รวมแล้ววันหนึ่ง ๒๔ ชั่วโมง เราจะเอาเวล่ำเวลามาฝึกจิตฝึกใจซึ่งเป็นพลังงานอันใหญ่โตให้ถูกต้องดีงาม เพื่องานทั้งหลายในความดีเพิ่มขึ้นไปนี้ทำไมเราจะฝึกไม่ได้

เราเป็นผู้รับผิดชอบตัวของเรา เราจะมอบให้ใครฝึก ถ้าเป็นมอบให้ผู้อื่นฝึกได้ พระพุทธเจ้าไม่มี ศาสดาไม่มี แต่นี้เป็นไปไม่ได้ จึงต้องมีศาสดาครูสอนเรา จากนั้นท่านก็สอนมาเป็นสาวกอรหัตอรหันต์ และสอนมาจนกระทั่งทุกวันนี้ ตามวัดตามวาครูบาอาจารย์ท่านก็สอนวิธีฝึกหัดใจ ให้มันสงบให้เห็นดูซิน่ะมันเป็นยังไง ศาสนาของพระพุทธเจ้าเป็นโมฆะจริงๆ เหรอ มันมีค่าเด่นทั่วโลกนี้มีแต่กิเลสตัณหา ซึ่งส่งเปลวขึ้นจรดเมฆมาเผาหัวใจสัตว์โลก มีเท่านี้เหรอเป็นของดีน่ะ

ธรรมแท้ๆ ที่เลิศกว่านี้ไม่มีหรือ พระพุทธเจ้าศาสดาองค์เอกแท้ๆ สอนเป็นโมฆะจริงๆ เหรอ เรานั้นเองเป็นโมฆะ ไม่ฟังเสียงพระพุทธเจ้า ไม่ทำ มันจึงไม่เห็นเหตุเห็นผล เห็นความที่เป็นสิริมงคลแก่ตัวของเรา ไปที่ไหนมีแต่ฟืนแต่ไฟเผาไหม้ทั่วโลกดินแดน ก็ไม่เห็นโทษ ไม่เข็ดไม่หลาบกัน ทั้งๆ ที่มีคำสอนอยู่ เช่นชาวพุทธเรา ควรที่จะนำมาปฏิบัติเพื่อ

กำจัดสิ่งที่เป็นฟืนเป็นไฟด้วยธรรม เช่นการอบรมจิตตภาวนา นี่เรียกว่าน้ำดับไฟบ้างไม่ได้เหรอ ต้องคิดอย่างนี้ซิ

จิตเป็นของเลิศเลอจริงๆ ไม่ใช่เรื่องเล็กน้อย ศาสดาก็เป็นศาสดาเอก เหมาะสมทุกสิ่งทุกอย่างแล้วกับชาวพุทธเรา เราไม่มีวาสนาใครจะมาพบได้วะ พบพุทธศาสนา มีแต่ขี้หมูราขี้หมาแห้งเป็นส้วมเป็นถานเต็มบ้านเต็มเมือง ที่กิเลสสร้างเอาไว้ๆ ให้สัตว์ทั้งหลายตกป๋อมแป๋มๆ อยู่ในส้วมในถาน เขาตกน้ำในมหาสมุทรทะเลยังไม่ใช่ส้วมใช่ถานเป็นอย่างหนึ่ง ไอ้พวกตกในส้วมในถานนี่ มันเลวกว่าพวกที่ตกน้ำในทะเลนะ พิจารณาซิ

เวลานี้สัตว์โลกไม่ว่าเป็นสัตว์โลกในน้ำทะเล ตกน้ำมองไปนี่เห็นว่ายน้ำป๋อมแป๋มๆ หาฝั่งหาฝาที่เกาะที่ยึดเพื่อพ้นภัยไม่มี มันเต็มโลกสงสารจะให้ว่าไง เวลามองดูไปแล้วฝั่งอยู่ที่ไหนที่มันจะเกาะ มันดีดมันดิ้นอยู่ในท่ามกลางมหาสมุทร เขาเหมือนเรา เราเหมือนเขา เต็มมหาสมุทร ลอยป๋อมแป๋มๆ ไม่มีสิ่งที่ยึดไม่มีสิ่งที่เกาะ นี่คือคนหมดสาระ อยู่เป็นมนุษย์ก็ไม่สร้างคุณงามความดี สร้างแต่ความชั่วช้าลามก แล้วมันก็ป๋อมแป๋มๆ อยู่ในกองทุกข์ทั้งหลาย ถ้ามีบุญมีกุศลด้วยการสร้างความดี ถึงจะอยู่ในท่ามกลางทะเลก็ตาม หากมีเรือมารับไปเป็นสัดเป็นส่วนๆ ในท่ามกลางแห่งทะเลที่สัตว์ทั้งหลายจมกันป๋อมแป๋มๆ อยู่นั้น

ผู้มีบุญมีกุศลเล็ดลอดขึ้นเรือๆ ผ่านออกไปๆ ได้ต่อหน้าต่อตาของคนที่ไม่มีฝั่งมีฝาจมอยู่ในมหาสมุทร เทียบกันอย่างนั้นซิ โลกมันเป็นอย่างนั้นนะ เอาธรรมจับเห็นหมดนี่ พระพุทธเจ้าศาสดาองค์เอกท่านเอาใครมาเป็นพยาน ท่านรู้ท่านเห็นอย่างประจักษ์พระทัยสอนโลกอย่างแม่นยำๆ พวกเรามันเป็นอะไร มีแต่ความผิดความพลาด หาความแม่นยำตามธรรมพระพุทธเจ้าไม่มีมันเลวไหม ให้ถามตัวเองนะ คำว่าเลวไหม ถามผู้ใดไม่ถูก ต้องถามตัวเอง ถามตัวเองแล้วมันได้ฟิตตัวเองขึ้นไปเพื่อความดีงาม แล้วก็เล็ดลอดไปได้ๆ มหาสมุทรมันกว้าง แต่เรือในมหาสมุทรก็มีเยอะ เขาหาปลากันอยู่เขามีเรือ เราอยู่ท่ามกลางมหาสมุทรก็ตาม เรามีเรือคือบุญคือกุศล เรามีฝั่งมีฝา มีความสุขความเจริญ อยู่ในท่ามกลางมหาสมุทรของคนที่จนตรอกจนมุมหาทางออกไม่ได้ หาทางขึ้นฝั่งไม่ได้นั้นแหละ เราอยู่ท่ามกลางเราก็ไม่เป็นทุกข์ เรามีเรือมีแพ

นี่เรื่องบุญเรื่องกุศล เรื่องฝึกหัดตนให้เป็นคนดี เป็นล้วนแล้วตั้งแต่เรือแต่แพที่จะได้เกาะได้ยึดทั้งนั้น ให้พากันยึดให้ดี เกาะให้ดี วันหนึ่งคืนหนึ่งควรจะได้รับความสงบจากการฝึกใจ ภาวนาพุทโธๆ จะพาให้จมหรือ ให้มาบอกหลวงตาบัว มาบอกว่าไง ให้ยกขบวนมาก็ได้หลวงตาบัวเปิดประตูรับเลย มาอะไร โอ๊ย คนนั้นเขาเจริญ พุทโธ เขากำลังจะจมลง

นี่ ให้หลวงตาบัวไปช่วย เออ ว่างั้นแหละเรา เอาโคตรมันมาเจริญ พุทโธ เราจะเสริมทั้งนั้นแหละ เราว่างี้นะ อย่าว่ามันพุทโธคนเดียวมันจะจมน้ำ ให้เอาทั้งโคตรมันมาพุทโธด้วยกัน มันจะจมน้ำจริง ๆ เราไม่ต้องไปหาโคตรหาแซ่ เราจะไปคนเดียวลากขึ้นมาได้ทั้งโคตรมันเลย เข้าใจไหม แต่นี้มันไม่ทำซิ มันจะตกคนเดียวมันไม่ทำ มันตกนรกลึก ๆ มันไม่ว่า บทเวลาภาวนาพุทโธมันว่าจะตกนรก เวลามันตกนรกอยู่ตลอดเวลา มันไม่เห็นพูดเลย โคตรแซ่มันไปไหนก็ไม่รู้ มันตกทั้งโคตรทั้งแซ่มันนั่นแหละ บทเวลาจะภาวนามันให้หาโคตรหาแซ่ที่ไหนอีกมาช่วย พิจารณาซิ เอาให้มันเน้นหนักอย่างนี้ซิ

ฝึกบ้างซิฝึกเรา มันจะตายกองกันอยู่นี่สักกี่ภพกี่ชาติ มีอะไรเป็นเครื่องยึดเครื่องถือ มีอะไรเป็นเครื่องที่พึ่งพิงอาศัยพอที่เราจะได้ตายใจ ถ้าไม่มีธรรมไม่ได้นะ พระพุทธเจ้าเลิศเลอคัดเลือกหมดแล้ว สิ่งที่จะพาสัตว์เล็ดลอดไปได้มีธรรมเท่านั้น ธรรมก็แยกออกมาการทำคุณงามความดีทั้งหลายก็เป็นความดีขึ้นมา เป็นธรรมประจำใจ ความดีประจำใจนี้เท่านั้นที่จะพาโลกให้พ้นจากทุกข์ กว้างขนาดไหนก็ไม่ใช่ทางพ้นจากทุกข์ ที่พ้นจากทุกข์ทุกข์อยู่ที่หัวใจ ให้มาแก้ไขดัดแปลงที่ใจ ทำจิตให้มันสงบบ้างจะเป็นยังไง มาเล่าให้หลวงตาฟังบ้างนะ มีจริง ๆ แหละ

รายใดก็ตาม เมื่อเราทำอยู่มันจะเห็นจัง ๆ ในจังหวะหนึ่งจนได้นั่นละ เราคนเดียวนี่แหละ ทำหลายวันหลายคืนไปมันหากมีจังหวะที่จะสบเหมาะกัน เดี๋ยวก็จ้าขึ้นมาแปลก ๆ ต่าง ๆ ให้เกิดความดูดดื่มตื่นเต้นภายในจิตใจ แล้วพอใจที่จะติดตามเรื่องความแปลกประหลาดในจิตใจของตนในเวลาภาวนา เป็นผลขึ้นมา นั่น ให้พิจารณาอย่างนี้ มันจะเป็นได้จริง ๆ ไม่สงสัย ธรรมพระพุทธเจ้ายืนยันไว้เลยต่อผลที่มีผู้ทำอยู่นะ ถ้าไม่มีผู้ทำไม่มีทาง รับรองกันได้เลย ฝห่พากันฝึกบ้างซิจิตตภาวนาให้มีบ้างนะ หลักพุทธศาสนา หลักใหญ่ ทาน ศีล ภาวนา หลักใหญ่อยู่ตรงนี้

เมื่อภาวนาจิตใจเรามีความดูดดื่มเท่าใด ทุกสิ่งทุกอย่างขึ้นชื่อว่าความดีของเรานี้จะเพิ่มขึ้นไป ละเอียดลออขึ้นไป เช่น จิตตภาวนา เรามีความสุขุมภายในจิต มีผลปรากฏขึ้นในจิตนี้ การทำบุญให้ทานมีความรอบคอบขอบชิด มีความนิ่มนวล ต่างกันมากกับเราให้ทานธรรมดา ๆ ตามนิสัยของเราที่เคยทำมา กับผู้ที่เคยได้ภาวนาเห็นผลขึ้นมานี้ ทำอะไรสุขุมไปหมดนะ จิตใจนี้พาให้สุขุม ทำบุญให้ทานก็คิดแล้วคิดเล่าละเอียดลออ การรักษาตัวทุกแง่ทุกมุมคิดละเอียดลออ หน้าที่การงานคิดละเอียดลออ นี่ออกไปจากจิตตภาวนา จิตตภาวนาคือองค์แห่งความฉลาดอยู่ในนี้ ให้พากันจำเอานะ วันนี้พูดเพียงเท่านั้นแหละ อย่า

พูดมากนัก นี่มันก็มากพอแล้วจนยกโคตรยกแซ่ใส่กัน ไม่ทราบว่าโคตรไหนแซ่ไหน มาตกอยู่ในน้ำมหาสมุทรนี้น่ะ

หลวงตา วันนี้ไม่มีปัญหาอินเตอร์เน็ตนะ

โยม ไม่มีครับผม

หลวงตา คือเดี๋ยวนี้เขาถามอินเตอร์เน็ตมาจากเมืองนอก ทางสหรัฐเขาถามมานี้ได้ตอบให้เขา เราเคยพูดมาเสมอการเทศนาว่าการเฉพาะอย่างยิ่ง คือการช่วยชาติคราวนี้เราเทศน์มากที่สุดเราบอก ในชีวิตของเราไม่คราวใดที่จะเทศน์มากยิ่งกว่าชีวิตช่วยชาติบ้านเมืองนี้ เราก็เทศน์เต็มเม็ดเต็มหน่วย แต่ที่บกพร่องก็คือว่า ไม่มีใครถามปัญหา คือปัญหานี้บกพร่องเราพูดจริง ๆ การเทศน์นี้เรียกว่า เทศน์เต็มเหนี่ยวในธรรมทุกขั้น แต่การถามการตอบปัญหาไม่ค่อยมี สารประโยชน์สำคัญ ๆ ไม่น้อยนะอยู่กับปัญหา เพราะปัญหานี้เกิดจากการคิดอ่านของคนทั่ว ๆ ไป ทั้งคนธรรมดาคิด ทั้งผู้เป็นนักภาวนาถาม คิด รู้แล้วถามออกมา ๆ การตอบจะตอบไปแถวตามแนวของคำถาม แต่นี้ไม่มีคำถาม ก็ไม่มีอะไรที่จะได้รับประโยชน์หรือไม่สะดุดใจของผู้ฟังปัญหา เพราะไม่มีปัญหาถามไม่มีปัญหาตอบขาดตรงนี้เราบอก แต่ระยะนี้กำลังเริ่มมาเขาถามถึงด้านภาวนา ต่อไปมันก็จะมีด้านอื่นเข้ามาจะมารวมที่นี่ก็ตอบไปตามนั้น เวลานี้เรียกว่า ประโยชน์ทางด้านการถามการตอบปัญหาไม่ค่อยมี เราก็ว่าอย่างนั้น นี่กำลังเริ่มนะ เริ่มมาก็เป็นเวลาเราจะตายแล้วถึงมาเริ่ม มันอะไรก็ไม่รู้แหละ

โยม หลวงตาค่ะ บูชาธรรมหลวงตา ๕ ดอลล์

หลวงตา เออ เราจะให้พร วันหน้าเอามา ๑๐ ดอลล์นะ

ม.ร.ว.ทองศิริ ทองแถม หลวงตาครับทำบุญให้หมู ๑,๐๐๐ ครับ แล้วลูกน้องที่บ้านฝากมา ๑๐๐ ครับ

หลวงตา เออ ๆ เดี๋ยวให้พร มาอะไรอีก กำลังเร่งทองคำเอามาเถอะทองคำ อยู่ตามคอใครเราเอาทั้งนั้นแหละเอามาเลย

โยม ถวายดอลลาร์เจ้าค่ะ

หลวงตา เอ้า ให้พรเสียก่อนละนะ

โยม หลวงตาเจ้าขา กราบถวาย ๑๐๐ ดอลล์เจ้าค่ะ

หลวงตา ใครถวาย โธ่ ได้ ๑๐๐ ดอลล์ เรื่อย ๆ นะ สมเหตุสมผลกับเวลานี้กำลังเร่งละ เราจะให้ได้ทองคำน้ำหนัก ๑,๐๓๐ กิโล ได้มากกว่านั้นเราก็ไม่ว่า แต่มันใหญ่หนักใหญ่โตมากหนักมาก เอาแค่นี้ ไม่ให้หลุดจากนี้นะคราวนี้เป็นคราวที่เด็ดคราวหนึ่ง

เหมือนกันชาติไทยของเรา เอ้า พากันเด็ดนะ หัวหน้าพาเด็ดให้เด็ด เด็ดให้ได้ตามจุดนี้ เราก็ขอขอบคุณอนุโมทนาพี่น้องชาวไทยเราทั้งประเทศ ที่เคยผ่านมาแล้วนี้ไม่เคยบกบางนะ

เราเป็นผู้นำไม่ทำให้เสียกำลังใจพอท้อถอยปล่อยวางนะ ทำให้จิตใจมีความเข้มข้น เพราะได้กำลังใจจากบรรดาพี่น้องชาวไทยเราทั้งประเทศ ซึ่งเราเป็นผู้นำ เอ้า นำตรงไหนก็เดินไปตามกันเรื่อย ๆ มาตั้งแต่เริ่มนำ ทีนี้พอถึงขั้นเด็ดตรงไหน เด็ดตรงไหนก็ได้ตรงนั้น เอาตรงนั้นเอาได้ทุกทีแล้วไม่เคยพลาดนะ ก็มีคราวนี้แหละเป็นคราวใหญ่โต เอ้า แสดงฤทธิ์นะพี่น้องชาวไทย แสดงฤทธิ์แห่งความรักชาติของเราประกาศให้โลกทั้งหลายภายนอกได้เห็นว่า จุดใดที่เราต้องการแล้วได้จุดนั้น ๆ ๆ จุดใหญ่ก็คือทองคำน้ำหนัก ๑๐ ตัน แล้วก็เป็นระยะ ๆ จุดนี้เป็นจุดสำคัญจุดหนึ่ง คือ คราวนี้จะให้ได้ทองคำอย่างน้อย ๑,๐๓๐ กิโล นี่จุดนี้ เพื่อจะย่นทางเข้ามาให้สั้นเข้ามา ๆ เร็วเข้ามาความหมายว่างั้น ให้พี่น้องทั้งหลายจำเอาไว้ เวลานี้ก็ได้ ๗๐๐-๘๐๐ กิโล แล้วแหละ จวนเข้าไป ๆ แล้ว จวนเข้าไปเท่าไรทุกอย่างเราก็เร่งเครื่องเข้าไปนะ เอาละให้พร

ชมการถ่ายทอดสดทั่วโลกทุกวัน ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th